

Arrest

nr. 126 298 van 26 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 juni 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 juni 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 april 2014.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. BOURRY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDHI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 6 juni 2013 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Deze beslissing, die verzoeker op 11 juni 2013 ter kennis wordt gebracht, betreft de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad stelt, evenals in de nota met opmerkingen werd gesteld, de onontvankelijkheid van huidig beroep vast, bij gebrek aan het vereiste wettelijke belang.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking van 21 april 2014 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. Deze beschikking werd op 22 april 2014 per aangetekende zending aan de partijen overgemaakt.

2.3. Verzoeker richt op 24 april 2014 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar dat hij het niet eens zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 28 mei 2014 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter wijst partijen op de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij stelt dat zij zich niet kan vinden in de analyse die in deze beschikking wordt gemaakt: wanneer een bevel wordt gegeven terwijl de asielprocedure nog lopende is, brengt dit een risico met zich mee op een schending van artikel 3 van het EVRM. Verder stelt zij dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zeker indien dit een herhaald bevel zou zijn, aanleiding kan geven tot het opleggen van een inreisverbod, zodat zij hoe dan ook haar belang behoudt. De verwerende partij heeft geen opmerkingen en verwijst naar haar nota.”*

Verzoeker tracht ter terechtzitting alsnog aan te tonen over het wettelijk vereiste belang bij huidig beroep te beschikken. Evenwel kan de Raad zijn hiertoe ontwikkeld betoog niet aannemen. Verzoeker geeft immers aan zijn belang te ontleen aan de mogelijkheid van verweerder om, in navolging van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, later over te gaan tot het opleggen van een inreisverbod. Deze door verzoeker vooropgestelde hypothetische situatie kan evenwel niet plaatsvinden. Indien verzoeker immers meent geen uitvoering te kunnen geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten omwille van het gegeven dat hij meent alsnog in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, staat het hem vrij een beroep in te dienen bij de Raad tegen de weigeringsbeslissing van het commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, zoals verzoeker in casu tevens heeft gedaan. Door het indienen van een beroep in volle rechtsmacht bij de Raad, wordt verzoeker in het bezit gesteld van een bijlage 35 en dient hij gedurende de periode die de Raad nodig heeft om een arrest te vellen geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker kan niet worden verweten geen uitvoering te hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, zolang de beroepsprocedure bij de Raad loopt, en deze niet-uitvoering kan dan ook geen grondslag zijn voor het uitvaardigen van een herhaald bevel of het opleggen van een daaraan gekoppeld inreisverbod. Losstaand van het gegeven dat verzoeker geen schending van artikel 3 van het EVRM heeft aangevoerd in zijn verzoekschrift en het in beginsel niet is toegestaan ter terechtzitting nieuwe middelen te ontwikkelen, dreigt geen schending van artikel 3 van het EVRM indien een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd nog voor de asielprocedure met een arrest van de Raad werd beëindigd. Door een beroep in volle rechtsmacht aanhangig te maken – en derhalve aan het bestuur kenbaar te maken van mening te zijn dat de asielprocedure ten onrechte werd beslecht met een weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen – wordt de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten immers geschorst. De Raad herhaalt ten overvloede, zoals in de beschikking reeds werd gesteld, dat het beroep in volle rechtsmacht bij arrest met nummer 113 259 van 31 oktober 2013 werd afgewezen.

Gelet op bovenstaande, maakt verzoeker niet aannemelijk alsnog over het wettelijk vereiste belang te beschikken. Derhalve brengt hij geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan hetgeen reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven, namelijk dat de vernietiging van de bestreden beslissing verzoeker geen nut kan opleveren gelet op de dubbele gebonden bevoegdheid van de verwerende partij in deze. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen. De exceptie van verweerder, zoals opgeworpen in de nota met opmerkingen, is gegrond.

Het beroep is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA